

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa B.K.

przeciwko B. w B.

o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 14 listopada 2023 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach

z dnia 6 lipca 2022 r., sygn. akt X Pa 106/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie obciążając powoda zwrotem kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej.

(I.T.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2021 r., V P 133/20, Sąd Rejonowy w Bytomiu oddalił powództwo B. K. przeciwko Centrum Kultury w B. o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach wyrokiem z dnia 3 grudnia 2021 r., XI Pa 171/21, oddalił apelację powoda oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powód zarzucił naruszenie: 1) art. 11¹ i 11², art. 18^{3a} § 1-4 i art. 18^{3b} § 1 k.p.; 2) art. 233 i art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c., 3) art. 272 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił oczywistą zasadnością skargi, bowiem doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego w zakresie oceny dowodów i pominięcia przepisów prawa materialnego gwarantujących osobie wykonującej pracę zarobkową poszanowanie podstawowych praw i wolności obywatelskich. Ocena dowodów jako podstawa oddalenia apelacji ma charakter pozorny skoncentrowany na zatamowanie drogi do wniesienia skargi kasacyjnej. Zdaniem powoda w demokratycznym państwie nie może dochodzić do sytuacji, gdy Sąd kwituje obszerne zeznania świadków stwierdzeniem, że nie dał im wiary tylko z uwagi na to, że są one sprzeczne z zeznaniami innych świadków. Nie budzi żadnych wątpliwości, że odmowa wiarygodności poszczególnym dowodom tylko z uwagi na to, że są sprzeczne z innymi dowodami, jest niedopuszczalna. Zaskarżone orzeczenie jest w ocenie skarżącego w sposób rażąco sprzeczne z obowiązującymi przepisami procedury cywilnej oraz prawa materialnego w zakresie elementarnych kwestii regulujących stosunek zatrudnienia.

Mając na uwadze powyższe powód wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w części oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje oraz postępowanie kasacyjne według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie kosztów procesu za postępowanie przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymagania formalne skargi kasacyjnej, skarga powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście - biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria - istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarga jest oczywiście uzasadniona wówczas, gdy zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś takie naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538). Powołanie się przez skarżącego kasacyjnej na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej na pierwszy rzut oka, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Skarżący dopatruje się oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w naruszeniu przepisów prawa procesowego w zakresie oceny dowodów i pominięcia przepisów prawa materialnego gwarantujących osobie wykonującej pracę zarobkową poszanowanie podstawowych praw i wolności obywatelskich. Twierdzenie to stanowi jednak niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym próbę podważenia przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Wymaga bowiem podkreślenia, że w myśl art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić owe ustalenia przy rozpatrywaniu podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego. Z ustaleń poczynionych w rozpoznawanej sprawie wynika zaś jednoznacznie, że powód wielokrotnie nie wykonywał swoich obowiązków w sposób prawidłowy i z należyтым zaangażowaniem oraz wykorzystywał w sposób nieuprawniony innych pracowników (w szczególności pracowników z orzeczoną niepełnosprawnością), a także wykorzystywał czas pracy na nieuprawniony odpoczynek. Sąd drugiej

instancji ustalił także, że współpraca z powodem przebiegała w sposób nieprawidłowy, często jego krytyka nie była konstruktywna i wpływała w sposób destrukcyjny na innych pracowników.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi i oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd drugiej instancji (którą Sąd Najwyższy jest związany), a skarżący nie przedstawił żadnej argumentacji prawnej, która mogłaby wskazywać na rażące naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji, w szczególności takiego, które doprowadziłoby do wydania oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał zatem, że skarżący nie wykazał potrzeby (przesłanek) rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia. O kosztach orzeczono w oparciu o art. 102 k.p.c.

[SOP]

[a!]